Het Boek van de Hemel Deel 7 - 14 oktober 1906 Luisa Piccarreta

Het vagevuur van een ziel omdat ze de Communie verwaarloosd heeft .

(...) Hierna zag ik een ziel uit het vagevuur die, toen zij ons (Jezus en Luisa) zag, zich verborg en ons schuwde. En zij bloosde zo erg dat het leek of ze verpletterd werd.
Ik was verbaasd dat zij, in plaats van naar de Baby Jezus te rennen, wegliep.
Jezus verdween. En ik ging naar haar toe om de reden te vragen.

Zij was zo beschaamd dat zij geen woord kon uitbrengen.
Maar toen ik haar dwong, *zei zij mij*: ***"Rechtvaardige Gerechtigheid van God***
Mijn voorhoofd is verzegeld met verwarring en angst voor Zijn Aanwezigheid
zodat ik gedwongen ben om Hem te mijden.
Ik handel tegen mijn eigen wil. Ik word verteerd door verlangen naar Hem, en tegelijkertijd overspoelt een andere pijn mij, en ik schuw Hem.
Oh, God - Hem te zien en Hem te mijden - dat zijn dodelijke en onbeschrijflijke pijnen!

Toch heb ik deze pijnen verdiend, verschillend van die van andere zielen.
Ik heb een vroom leven geleid. Maar ik ben dikwijls niet te communie gegaan
- omwille van kleinigheden, bekoringen, koudheid, angsten.
- en soms zelfs om redenen aan mijn biechtvader te kunnen voorleggen en hem te laten horen dat ik niet te communie ging.

De zielen beschouwen dit alles als niets.
Maar God oordeelt deze fouten het strengst en geeft hiervoor pijnen die de andere pijnen overtreffen, omdat zij rechtstreeks tegen de Liefde ingaan.

Jezus Christus brandt in het Allerheiligste Sacrament van Liefde
Hij verlangt vurig om Zichzelf aan de zielen te geven .
Hij voelt Zich onophoudelijk sterven van Liefde.
En wanneer de ziel bij Hem kan komen om Hem te ontvangen,
- maar dit niet doet, of meer nog, onverschillig blijft met vele nutteloze voorwendsels dan wordt Hij zeer beledigd.

Hij voelt zo een groot ongenoegen dat Hij onrustig wordt en brandt.
Hij kan zijn liefdesvlammen niet meedelen.
En Hij voelt zich verstikt in zijn eigen Liefde. Hij vindt niemand om haar te geven,
En bijna gek geworden, ***blijft Hij herhalen***:

"De excessen van mijn Liefde worden verwaarloosd - erger nog, ze worden vergeten.
Zelfs zij die zich mijn bruiden noemen, hebben geen verlangen om Mij te ontvangen en laten niet toe dat Ik tenminste bij hen mijn Liefde uitstort.

Ach, Ik krijg geen wederliefde! Oh! Oh! Oh! "Ik wordniet bemind! Ik word niet bemind!"

En zo, om mij te zuiveren van deze fout, laat de Heer mij delen in de pijnen die Hij lijdt wanneer zielen Hem niet ontvangen.
Het is een pijn, het is een smart, het is een vuur, zodanig dat men kan zeggen dat het vuur van het vagevuur, vergeleken daarmee, niets voorstelt."

Hierna keerde ik terug in mezelf. Ik was helemaal bedwelmd. En ik dacht aan de pijn van die ziel, terwijl hier bij ons aan het verwaarlozen van de Communie geen aandacht geschonken wordt.